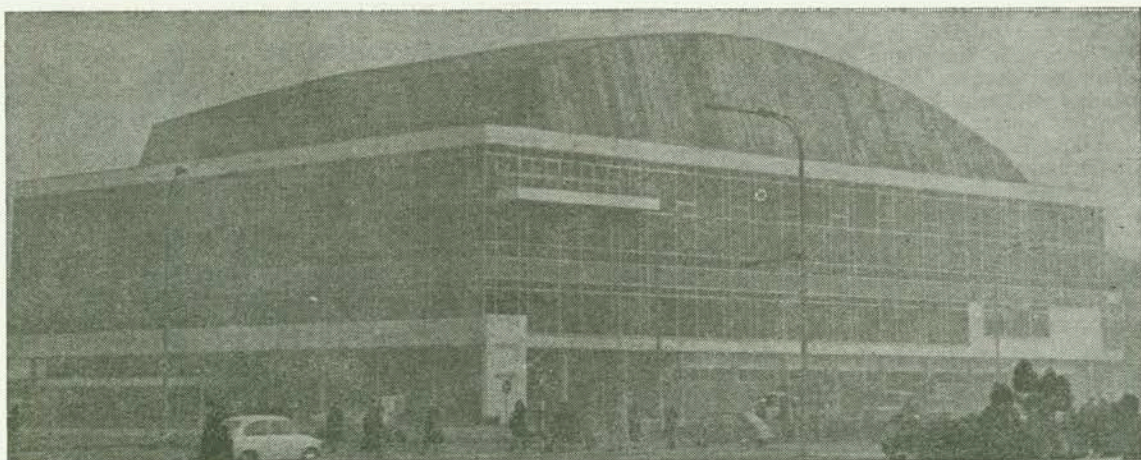

NAŠ GLAZBENI ŽIVOT

Svečano otvorenje glazbene palače
»Vatroslav Lisinski«

Zagrebačka kulturna javnost s radošću je, nakon dugogodišnjeg čekanja, dočekala dan kad su se posjetiocima otvorila vrata veličanstvenog novog koncertnog prostora. Slavlje otvorenja trajalo je dva dana.

U subotu, 29. prosinca 1973. u 11 sati, uzvanici su dupkom ispunili veliku dvorinu. Osim prigodnih govora, ispunjenih radošću koju donosi jedan izuzetan kulturni događaj, izuzetan ne samo za Zagreb već i za cijelu zemlju, prvi posjetioci su čuli i nekoliko odlomaka opere **'PORIN'** Vatroslava Lisinskog, čije ime nosi ta krasna zgrada. Izvođači su bili solisti i zbor HNK te Zagrebačka filharmonija pod ravnanjem maestra Mladena Bašića.

Uvečer istoga dana, također pred prepunom dvoranom, Zagrebačka filharmonija je pod vodstvom Milana Horvata priredila još jedan koncert. Na programu se našlo nekoliko temeljnih djela naše i svjetske glazbene kulture: **'Sunčana polja'** Blagoja Berse, zatim **'Arija Orfeja'** Christopha Willibalda Glucka (solist Ruža Pospiš-Baldani), **'Glasovirski koncert u b-molu'** Petra Iljiča Čajkovskog te **Simfonija 'Iz novog svijeta'** Antonina Dvořaka. Bilo je milina slušati ne samo spomenute skladbe već i bučni pljesak koji se prolamio nakon svake točke, pljesak skoro dvije tisuće osoba.

Pravo pučko glazbeno slavlje bilo je sutradan, u nedjelju, 30. prosinca. Pod geslom **'Zagrebački muzički umjetnici svome gradu'** od jutra do kasno uvečer na podiju velike i male dvorane izvođači su se smjenjivali svaki sat. Ulaznice za te jednosatne priredbe bile su besplatne i najvećim dijelom već nekoliko dana ranije porazdijeljene mnogobrojnim zainteresiranim građanima u poduzećima, ustanovama, školama itd. Samo mali broj ulaznica preostao je za dijeljenje tijekom spomenutog dana. Zato je bilo mnogo onih koji su strpljivo čekali pred ulazom, nadajući se da će im netko ponuditi kartu za ovu ili onu priredbu. Istodobno, na licima onih koji su izlazili iz zgrade, mogao se zapaziti odraz radosnog uzbuđenja.

Iako je u ovom trenutku možda malo prerano govoriti o prostorno-zvukovnim obilježjima dviju dvorana u 'Palači glazbe', ipak se mogu iznijeti neka početna zapažanja, prvi dojmovi.

Velika dvorana. Čujnost zvuka, čak i krajnjeg pianissima, izvanredna je na svim mjestima (u parteru i u najvišim redovima tribine). To je podjednako zamjetljivo u nastupima zbora a cappella ('Joža Vlahović', Ivan Goran Kovačić' te Zbor RTZ), zatim u muziciranju simfonijskog orkestra (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar RTZ), tamburaškog zbo-

ra ('Ferdo Livadić'), ansambla gudača, odnosno nekog solo svirača bez pratnje. Ta će činjenica naprosto »prisiliti« izvođače na što veću kakvoću i tehničku točnost izvedbe. Svaka pa i najsitnija netočnost izvrsno se čuje u cijeloj dvorani, npr. površno izvođenje pasaža, nešto prerani potez gudala, sitna neujednačenost glasnoće u zboru ili orkestru, nejedinstvena izvedba unisona, nesložnost izgovora pjevača solista ili zbora.

Pri osvrtu na kakvoću zvuka, za sada možemo reći da se u simfonijskom orkestru duhači instrumenti čuju izvrsno i vrlo jasno, daleko bolje nego u dosadašnjim koncertnim prostorima. Zvuk gudačkih glazbala djeluje malo prigušeno, suho, naročito srednji tonovi cjelokupnog gudačkog opsega. To se naročito dobro može zapaziti pri izvedbi nekog romantičarskog dijela, kad je na nekim mjestima potrebno da do krajnjeg izražaja dođe punoća zvuka i toplina neke melodijske linije predviđene za gudače.

Kad pjevački zbor nastupa sa simfonijskim orkestrom, odmah se može ustanoviti da graditelji nisu samo tako postavili preko stotinu mjesta za pjevače, već da je taj broj zaista minimalan ako se želi ostvariti zvukovna izjednačenost glasova i glazbala orkestra.

Prema prvim dojmovima također izgleda da se u novoj dvorani vrlo visoki zahtjevi postavljaju pred solo pjevače koji nastupaju uz pratnju orkestra. Čini se, da će samo pjevači koji izvrsno vladaju tehnikom pjevanja i uz to posjeduju pun glas moći ostvariti izvedbu koja posve zadovoljava. Čim pjevač, makar i za trenutak, izgubi kontrolu nad glasom, ovaj se gubi u moru orkestralnih zvukova. No, sigurno je da će se pronaći neko povoljno rješenje, možda smještaj solista na neko drugo mjesto, ukoliko ispitivanje tijekom slijedećih koncerata pokaže da su ova zapažanja točna.

Mala dvorana. Maloj dvorani svi komplimenti. Počevši od nešto slobodnijeg oblikovanja prostora u kojem se slušalac osjeća vrlo udobno, pa do vrlo dobre akustike za sve tipove komornih sastava. Solo pjevači mogu ovdje, bez većeg naprezanja, doći potpuno do izražaja. Zvuci duhačkih glazbala i u ovoj dvorani odjekuju izvrsno, a to vrijedi i za neke druge instrumente: čembalo, harfa itd.

Na završetku ovog prikaza treba još jednom istaknuti da navedeni početni dojmovi ne moraju biti ni posve objektivni ni konačni. Ovdje su izneseni tek kao mogućnost za uspoređenje mišljenja, odnosno dojmova.

N. Durko